

Perseverar en l'amor

Dij, 10/06/2021 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 9 de juny 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

En aquesta penúltima catequesi sobre la pregària parlem de la perseverança en la pregària. És una invitació, de fet, una ordre que ens ve de la Sagrada Escripura. El viatge espiritual del *Pelegrí rus* comença quan es troba amb una frase de Sant Pau en la Primera Epístola als Tessalonicencs: «Pregueu sense interrupcions, doneu gràcies en tota ocasió» (5,17-18). La paraula de l'Apòstol colpeja aquell home i ell es pregunta com és possible pregar sense interrupcions, atès que la nostra vida està molt fragmentada en tants moments diferents, que no sempre fan possible la concentració. A partir d'aquesta pregunta comença la seva recerca, que el portarà a descobrir el que s'anomena la pregària del cor. Consisteix a repetir amb fe: "Senyor Jesucrist, Fill de Déu, tingueu petat de mi pecador!". Una pregària senzilla, però molt bonica. Una pregària que, a poc a poc, s'adapta al ritme de la respiració i s'estén durant tot el dia. De fet, la respiració no s'atura mai, ni tan sols mentre dormim; i la pregària és la respiració de la vida.

Com és possible mantenir sempre un estat de pregària? El [Catecisme](#) ens ofereix citacions molt boniques, extretes de la història de l'espiritualitat, que insisteixen en la necessitat d'una pregària contínua, que és el punt culminant de l'existència cristiana. N'agafo algunes.

El monjo Evagri del Pont: «No se'ns ha manat treballar, vigilar i dejunar contínuament - no, això no se'ns ha manat -, mentre que la pregària contínua és una llei per a nosaltres» (n. 2742). El cor que prega. Hi ha doncs un ardor en la vida cristiana, que no ha de fallar mai. És una mica com aquell foc sagrat que es guardava en els temples antics, que cremava sense interrupcions i que els sacerdots tenien la tasca de mantenir encès. És a dir: hi ha d'haver també en

nosaltres un foc encès, que cremi sense interrupció i que res pugui apagar. No és fàcil, però ha de ser així.

Sant Joan Crisòstom, un altre pastor atent a la vida concreta, predicava així: «Fins i tot al mercat o durant un passeig solitari és possible fer una pregària freqüent i fervorosa. També és possible a la vostra botiga, ja sigui quan compreu o quan veneu, o també mentre cuineu» (n. 2743). Petites pregàries: “Senyor, tingueu pietat de nosaltres”, “Senyor, ajudeu-me”. Per tant, la pregària és una mena de pentagrama, on nosaltres situem la melodia de la nostra vida. No contrasta amb la laboriositat de cada dia, no entra en contradicció amb tantes petites obligacions i compromisos, sempre que cada acció trobi el seu significat, el seu per què, la seva pau.

És clar, dur a la pràctica aquests principis no és fàcil. Un pare i una mare, ocupats en mil tasques, poden enyorar un període de la seva vida en què era fàcil trobar temps rítmics i espais per a la pregària. Després, els fills, la feina, les tasques de la vida familiar, els pares es fan grans... Un té la impressió de no arribar mai a fer-ho tot. Aleshores convé pensar que Déu, el nostre Pare, que s’ha d’ocupar de tot l’univers, se’n recorda sempre de cadascun de nosaltres. Per tant, nosaltres també ens n’hem de recordar d’Ell!

Podem recordar també que en el monaquisme cristià el treball s’ha tingut sempre amb gran honor, no només pel deure moral de proveir-se a si mateix i als altres, sinó també per una mena d’equilibri, un equilibri interior: és arriscat par a l’home cultivar un interès tan abstracte que pugui fer perdre el contacte amb la realitat. El treball ens ajuda a mantenir-nos en contacte amb la realitat. Les mans juntes del monjo porten les durícies de qui fa servir la pala i l’aixada. Quan, en l’Evangeli de Lluc (cf. 10,38-42), Jesús diu a Santa Marta que l’única cosa realment necessària és escoltar Déu, no vol menysprear els serveis que ella estava fent amb tanta dedicació.

En l’ésser humà tot és “binari”: el nostre cos és simètric, tenim dos braços, dos ulls, dues mans... Així el treball i la pregària són complementaris. La pregària - que és l’“alè” de tot - continua essent el fons vital del treball, fins i tot en moments que no és explícita. És inhumà estar tan absorts en el treball que no puguem trobar temps per a la pregària.

Al mateix temps, una pregària que és aliena a la vida no és sana. Una pregària que ens allunya del concret de la vida es converteix en espiritualisme o, potser pitjor, en ritualisme. Recordem que Jesús, després d’haver mostrat als deixebles la seva glòria en el mont Tabor, no va voler allargar aquell moment d’èxtasi, sinó que va baixar amb ells de la muntanya i va reprendre el camí quotidià. Perquè aquella experiència havia de romandre en els cors com a llum i força per a la seva fe; també una llum i força per als propers dies: els de la Passió. Així, els temps dedicats a estar amb Déu revifem la fe, que ens ajuda en la concreció de la vida i la fe, al seu torn, alimenta la pregària sense interrupció. En aquesta circularitat entre fe, vida i pregària, es manté encès aquell foc de l’amor cristià que Déu espera de nosaltres.

I repetim la pregària senzilla que és tan bonic de repetir durant el dia, tots junts: “Senyor Jesús, Fill de Déu, tingueu pietat de mi pecador”.

Traducció: Josep M. Torrents